

къща, след което са построили нова на това място, всичко си е законно... Защото има много такива къщи, които са незаконни в квартала...

И: А кои хора живеят така?

Р: Които нямат възможност да си купят и... решават и построяват къщичка... Еми искам да имам къща и апартамент да имам, ако имам такава възможност

И: А би ли искала да е тука или някъде?

Р: Еми къщата да е тука, а апартамента да, някъде другаде да е, да не е във квартала (мл.11, ХБ. ж.).

В две от интервютата се появява на пръв поглед същият израз – „свикнал/а съм си тук“, в квартала, характерен за интервюираните от „Факултета“, но всъщност контекстът на появата му го прави съществено различен. Докато при интервюираните от „Факултета“ изразът се появява, за да „легитимира“ оставането им в квартала въпреки всички „лоши“ неща, които забелязват в него, в тези две интервюта с респонденти от „Христо Ботев“ изразът се появява, за да бъде отречено мястото, с което съм свикнал/а: „аз съм свикнал/а с квартала, но (той вече не е същият, защото надойдоха „пришълци“-цигани) не искам да остана в него (защото отвън чрез квартала на мен ми се приписва идентичност „циганин“)“. Дали този отказ от мястото на моето минало е предизвикано по-скоро от заселването на „лошите“ хора или от публичния образ на квартала като „цигански“, който идентифицира и мен като „циганин“, доколкото живея в него, няма как да преценим. Има всички основания обаче да допуснем, че **свързаността с квартала на младежите от „Факултета“ минава през споделената идентичност – роми, докато за „свикналите“ с квартала младежи от „Христо Ботев“ възможността за откъсване от него минава през отказа от налаганата им отвън идентичност – „цигани“, от която те се разграничават.**

•Кварталът е моето минало и бъдеще, защото тук е моят Дом.

Има и случаи, при които вероятно условията, които са създадени в дома, обвързват с него достатъчно здраво, не-